

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, J. G. KAM, C. G. J. VREEDENBURGH,
W. L. Z. VAN DER VEGTE, B. R. VAN LIDTH DE JEUDE,
M. ELION, C. J. BOUTEN.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.
No. 23.

Donderdag
25 Maart '15.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is / 3,50, bij vooruitbetaling / 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Laatste collecte voor de vacantie. Geeft allen 3 dubbel.

BERICHT.

Het volgend nummer verschijnt Donderdag 22 April.

Inzendingen worden ingewacht voor Maandagmiddag 19 April.

Inhoud.

Aan alle Lezers! — Aan U, trage Eerste-Jaars! — Damesstudenten! door M. E.

Delftsch Studenten-Corps.

Het Eerste Jaar en de Diës-Comedie.
Laga, door Lucianus.
Weekverslag.

Vereenigingsleven.

Louis Couperus voor het A. N. V.
Sjneuntojounskip „Frisia”.

De vakvereeniging en de werkstaking, door M. E. (slot).

Gedachten en Gedichten.

Zomerweelde.
Voor . . . , door M. d M.
Vriendschapseinde, door Rob.

Tooneel.

Amoureuse, door Van Err.

Muziek.

Bach en de Matthäus-Passion, door C. C. J. de l'E.

Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Verbetering.
Sociaal-Demokratiese Studenten-Club.
Verantwoording collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.

Correspondentie.

Agenda.

Aan alle Lezers!

Zoo kan en mag het niet voortgaan! Het zou een schande zijn voor ieder, die zich Delftsch Student durft noemen. De redactie ontvangt absoluut geen copy. Hoort ge het? Absoluut geen copy. Gij haalt uwe schouders op, mobilisatie hè, hard werken, vreeselijk druk. Geen stof tot schrijven, geen aanleg. Is het niet belachelijk, al die uitvluchten? 1093 ingeschrevenen zijn er en . . . . . schrik niet lezer, hoeveel mensen, de redactie niet mede gerekend, doen daarvan iets voor hun blad? Twee of drie. Wel zijn er enkelen, die zoo ééns of twee keer iets hebben ingestuurd, maar daarbij bleef het dan ook.

Gij hebt uw antwoord natuurlijk al spoedig klaar: schuld van de redactie. Die moet zorgen dat er inzendingen zijn, die moet desnoods zelf zorgen voor copy. Ook ik meende vroeger, dat de redactie in hoofdzaak de schuldige is. Met

allerlei idealen trad ik kort na de Kerstvacantie tot de werkploeg van het S.-W. toe. Maar begrijpt ge dan niet, dat het als een koude douche werkt, wanneer blijkt dat de medewerking gewoonweg nihil is. Ons blad behoeft niet te zijn een aaneenschakeling van literair zeer hoogstaande stukken. Het is niet noodig, dat het vol staat met gedichten en prozastukken, van zuiver literaire strekking. Het is niet noodig, ja zelfs onmogelijk dat iedere regel door alle lezers wordt geapprecieerd. Maar wel wil iedereen er iets van zich zelf in terug vinden. Wel wil ieder abonné in zijn Delftsche krant iets vinden waarin hij belang stelt. Maar bovenal en dit geldt voor u allen, zoowel damesstudenten, corpsleden, bondsleden als voor hen, die niet tot één van deze groepen behooren, gij wilt de weerspiegeling vinden van het zoo veel omvattende studieleven. Daarom is niet alleen noodig de daadwerkelijke medewerking van een groot aantal studenten van alle groepen, maar ook de morele van hen, die eenmaal bestemd zijn, behoort te blijven. Laten vooral de laatsten niet te veel schetteren, laten vooral zij trachten het goede te waardeeren en tevreden te zijn. Dan eerst is het mogelijk dat die anderen zich meer en meer ontpoppen en zich ook hoe langer hoe meer geven. Slechts bij een gedachtenwisseling op ruime schaal is werkelijke bloei van ons blad mogelijk. Het is geen toestand, dat de redactie het geheele blad vult, zooals gedurende den laatsten tijd voor het allergrootste deel is geschied.

Er is nu eenmaal een groot verschil tusschen een burgerblad en een blad van de studenten uit een bepaalde universiteitsstad. Bovendien, zooveel kan van de redactie-leden niet worden gevergd. Zij hebben ook hunne gewone bezigheden. Zij moeten óók examens doen.

Maar, en nu komen wij aan het criterium, *wil onze krant voor iedereen de moeite waard zijn, dan moeten ook allen er op geabonneerd zijn.* Pas wanneer 't S.-W. in veler handen komt, gaan er ook de gedachten van velen over.

De redactie zal gaarne een zoo groot mogelijke veelzijdigheid trachten te bereiken. Om het abonneren van zooveel mogelijk studeerenden, van alle groepen, te bevorderen, heeft de uitgever besloten aan hen, die zich omgaand van af het begin van den volgenden jaargang, d. i. half September, abonneren, alle nog komende nummers van dezen jaargang gratis te sturen. Bovendien is, zoolang de voorraad strekt, het laatste Diës-nummer voor nieuwe abonné's nog verkrijgbaar. Vult dus nog heden de strook op onze laatste pagina te vinden, in en zendt haar naar den uitgever J. Waltman Jr., Binnenwatersloot, Delft.

Aan U, trage Eerste-Jaars!

Denkt niet, dat ik dit schrijf omdat het nu eenmaal mos is, dat de eerste-jaars worden uitgescholden. Het is omdat ik de bewijzen heb, dat het zuivere waarheid is. In het begin van dit jaar schreef de redactie een prijsvraag uit voor de eerste-jaars. Bijna niemand reageerde. Maar aangenomen, dat de tijdsomstandigheden daarvan uitsluitend de oorzaak waren, wil ik U mededeelen, dat in de ruim zes afgeloopen maanden vrijwel niet één eerste-jaar iets voor het S.-W. heeft gedaan. Dat er onder de ongeveer 234 nieuw-ingeschrevenen niemand zooveel capaciteiten bezit, dat hij den anderen iets zou kunnen geven, is niet aan te nemen. Dus, traagheid, niets anders. Zich laten gaan, dagelijksche sleur, die brengt tot nooit iets anders doen dan gewoon.

Corpsleden, moet gij over een half jaar klaar staan een nieuw geslacht het Corps in te voeren, gij die zelf niets aan Uw Corps hebt gegeven. Moet gij over eenigen tijd zelf het roer kunnen hanteeren, gij die zelf niet het minste initiatief of doorzettingsvermogen hebt getoond.

Bondsleden, staat gij alleen klaar om te schrijven indien men U aanvalt om dit uit te lokken? En dan de z.g. nihilisten, zijt ge lid noch van Corps noch van Bond, omdat ge U nergens voor interesseert? Meent gij soms dat alle stroomingen langs U heen moeten gaan. Is U het algemeene studentenleven in het geheel geen belangstelling waard?

Dames-Studenten!

Zijt gij soms door de mobilisatie verhinderd uwe medewerking te verleenen? Of is dit nog altijd kinderachtige boosheid over dingen, die reeds lang achter den rug zijn? De dames-studenten laten nooit iets van zich hooren. Alsof ook zij zich niet, juist in dezen tijd op velerlei gebied zouden kunnen geven. Het maandblad voor vrouwenstudie bestaat niet meer, want immers den dames is een plaats in de algemeene studentenbladen ingeruimd. Maar hoe gebruiken ze deze? Door stelselmatig zich van medewerking te onthouden.

Laat ik hopen, dat door 't voorgaande bij allen, die dit nummer gezonden krijgen, het besef wakker is geworden, dat slechts indien allen, juist in deze tijden, onze krant trouw blijven en trouw worden, iets werkelijk goeds kan tot stand gebracht worden. Tracht in de Paaschvacantie over wat ook, Uwe ideeën te geven. Weest er van overtuigd de redactie zal ze gretig ontvangen. Maar bovendien, *abonneert U, niet morgen maar nog vandaag.*

M. E.

Delftsch Studenten-Corps.

Het Eerste-Jaar en de Diës-Comedie.

Zoo ligt weer de Diës in het verleden en terugblikkend kan ik niet anders dan zeggen dat de prestaties van het Eerste-jaar ditmaal geheel beneden peil gebleven zijn. Blijkbaar hadden de heeren der Diës-Commissie als ook de vertoonenden er op gerekend voor een ietwat ingedoezelde menigte te spelen. Dit is echter, als het zoo is, een deerlijke misrekening geweest, want ze zijn er met zijn allen wonderwel in geslaagd ons geducht te vervelen. En mocht bovenvermelde onderstelling onjuist zijn, dan doet ons dit geen hoogen dunk krijgen van de nieuwe generatie der Corpsleden, die eens de plaats van oudere geslachten zullen moeten innemen.

Laat ik beginnen met het stuk eenigszins nader te analyseren. Korte Inhoud en Proloog waren maar weggelaten; trouwens om eenige inhoud in het stuk schenen de heeren zich niet druk gemaakt te hebben. Men begon maar kalm weg met het tweede bedrijf, zeker omdat men zelf de ontzettende geesteloosheid van het Eerste gedeelte inzag. Het tweede bedrijf was echter al niet veel beter. Een beetje studentikoos doen, banale, grove platheden zonder eenige spirit of fijnheid, en alle van dezelfde soort. Kon het heele Eerste-jaar nu werkelijk niets beters in elkaar zetten? Van alles wat er gezongen werd was bovendien zoo goed als niets te verstaan. De liedjes in het tekstboekje nalezend zal men wel eenige vrij aardige vinden, maar de persoonlijke hatelijkheden waren vrij gezocht en niet zeer speciaal karakteriseerend, vaak echt met de haren er bijgesleept. En het onderwerp was wel allemachtig afgezaagd. Trouwens de Diëscomedie 1911, die iets dergelijks behandelde, stak toch zeer gunstig af wat de samenstelling van het stuk betrof bij deze vergeleken.

Waarom niet eens getracht naar iets origineels? In dat opzicht was de Diëscomedie van verleden jaar zeer veel beter; ook waren toen costumes en décors veel aardiger.

Vergelijk maar eens de boekjes van 1914 en 1915 en het werkelijk groote verschil zal zichtbaar worden. Al vertoonde de vorige dan ook bij oogenblikken leemten, die van dit jaar leek nergens naar; zooals ik in 't begin al zeide, waarlijk beneden peil. Sommige spelers vertoonden wel aardige spelkwaliteiten en de regie was bij oogenblikken ook nogal verdienstelijk, maar waarom het weinige goeds te vermelden tegenover de massa onbenullige verveling waarin het noodzakelijk verzonk.

Ook was het heel verkeerd dat alle liedjes slechts door een persoon werden afdraaid. Terwijl de wijsjes meestal

te onbekend waren, om mee te kunnen werken tot het goed verstaan der liedjes.

Eerste-jaars! Aan U was het geweest te toonen aan Uw corpsgenooten, dat ge in staat waart bij te dragen tot de algemeene feestviering. Dat is helaas voor U niet mogelijk gebleken; en het strekt U tot schande. Is de corpsgeest zoo luttel onder U, dat ge de belangrijkheid van de Diës niet hebt begrepen?

Is het wonder dat men van dit Eerste-jaar zeggen zal, dat het slechte Corpsleden zijn. Er zijn natuurlijk enkele goede uitzonderingen, gelukkig. Maar het feit bestaat, dat het Eerste-jaar zich al zeer weinig interesseert voor de belangrijke corpskwesties, voor het vereenigingsleven, enz.

Hoeveel Eerste-jaars zijn lid van de verschillende corpsvereeningen, hoevelen zijn geabonneerd op het S. W. Voelen en beseffen zij dan niet dat in den bloei van het vereenigingsleven de levenskracht van het Corps gelegen is!

Ik vraag mij af of de oorzaak van deze prullerge Diës Comedie niet in bovengenoemde feiten gezocht moet worden.

Schaamt U, Eerste-jaars! Doordringt Uzelven eens goed van de plichten, die gij jegens het Corps hebt. Dan hoop ik, dat ge alsnog er naar streven zult die plichten na te komen, en te toonen dat ge waart zijt U lid van het Delftsch Studenten-Corps te noemen!

F.

Laga.

Nu is weer het tijdstip ingetreden, dat een vereeniging als Laga meer op den voorgrond treedt; velen volgen nu met belangstelling alles wat er bij en in het bruine gebouwtje aan de Ezelsveldlaan gebeurt. De dag van de Varsity nadert ook snel, reeds 13 Mei moet Laga weer gereed staan, ditmaal op het Noordzee-kanaal, ze moet trachten dan weer haar plaats als eerste onder de roeivereeningen hier te lande te handhaven. Menigeen zal het misschien betreuren, dat de oude Zweth voorloopig als wedstrijdbaan verlaten is, maar wie weet wat ons het Noordzee-kanaal biedt? In elk geval een prachtbaan, indien het weer meewerkt, want weinig of geen wind blijft op die baan een eerste vereischte. Laten we maar het beste hopen, zou de Natuur de traditie willen breken en een Varsitydag met leelijk weer geven?

Laga heeft evenals andere vereeningen veel last onderhouden door de mobilisatie. Met 1 Augustus 1914 werd de geheele oude vier van dat jaar onder de wapenen geroepen, zoodat een geheel nieuwe vier gevormd moest worden. Na veel moeite werden vier roeiers van de jonge acht van 1914 bereid gevonden de oude vier voor dit jaar te vormen en zij is aldus samengesteld:

- T. Prins Visser (boeg)
- Th. Tideman
- D. Talma
- V. L. Z. van der Vegte (slag)
- N. Guldenaar (stuurman).

Sedert eenige weken zit deze ploeg reeds in de gladde boot en oefent dagelijks onder de leiding van den heer D. J. van Houten, die reeds in 1914 zijn sporen op het coachgebied verdiend heeft.

De ploeg is nog niet zooals het wezen moet, maar er is toch alle hoop dat zij op de Varsitydag de verwachtingen van de Laga-enthousiasten niet zal beschamen.

Verder is er veel kans, dat deze ploeg met nog vier andere oud-roeiers een oude acht zal vormen, om op Hollandia en de Koninklijke uit te komen, maar deze plannen hebben nog geen vasten vorm aangenomen.

Op de Varsity zullen ook een jonge vier en jonge acht starten, die zich nu geregeld oefenen onder de leiding van den heer E. B. Vis, die bereidwillig deze zware taak op zich genomen heeft. Meer moeite als andere jaren heeft het gekost deze 8 menschen bij elkaar te krijgen. Het menschenmateriaal liet dit jaar veel te wenschen over, tenminste wat de homogeniteit betreft. Er is namelijk veel verschil in grootte, hetgeen de eenheid in een ploeg niet in de hand werkt; maar met goed oefenen en serieus trainen is veel te bereiken, zoodat er misschien nog veel goeds door deze 8 jongelieden te zien zal worden gegeven. De jonge vier zit sedert eenige dagen in de gladde boot, terwijl de aanvullingsvier, die met de vier eerstgenoemden de jonge acht zal vormen, zich oefent in de overnaadsche boot.

De jonge vier is voorloopig als volgt samengesteld:

K. L. P. Peelen (boeg)
A. H. Meursing
A. H. van Assen
L. L. C. Polis (slag).

De aanvullingsvier voor de jonge acht wordt gevormd door:

Th. A. Ameschoot
J. C. Romeijn
P. H. Bosman
A. H. Mijnlief.

Alle acht moeten nog voor het eerst in een raceboot op een officieele wedstrijd starten. Ik hoop van harte dat de jonge ploegen succes mogen hebben in 1915 en ik ben er van overtuigd, dat dit niet achterwege zal blijven, indien genoemde heeren goed doordrongen zijn van de ernst van de taak, die ze op zich hebben genomen en zij zich de noodige moeite willen getroosten. Laten ze er toe meehelpen, dat in Mei en Juni bij elk nummer waarin een Lagaploeg start, na het eindschot uitsluitend het Lagalied gehoord worde!

De heer D. J. van Houten zal verder als sciffeur optreden, waarvoor hij zich nu reeds druk aan het oefenen is.

Een zware taak staat ook hem te wachten, maar iemand als den heer Van Houten, een geroutineerd roeier, is zoiets wel toevertrouwd. In het nummer oude of jonge sciff zal Laga voorwaar een geduchte tegenstander blijken. Het jaar 1915 kan nog veel brengen voor Laga, maar niets zonder moeite! Als we dit allen goed voor oogen houden, kan het minstens even roemrijk worden als de 3 voorafgaande jaren!

LUCIANUS.

Weekverslag.

Dinsdag was 't „Onze Vloot”,
Die gratis plaatsen bood.
Senaat en Kroegbestuur er bij
Zaten op de eerste rij,
Vertegenwoordigend met k . . .
Ons D. S. C. in k . . . s pak.

De Hermandad heeft Woensdagnacht
In droeve overpeinzing doorgebracht,
Omdat er geen papier was te verscheuren
En er ook niets ernstigers mocht gebeuren.

Vrijdagmiddag was even vervelend als alle andere mid-
dagen, zelfs een strijkje kon er geen verbetering in brengen.
Zoo gaat de kroeg heusch op de flesch.
Alleen Bertelangs kop had succes.

Rood waren de kapjes
En W. A. V. had grapjes.
Wat had toch Taaf zwaar overlegd
Hij heeft zonder hakkelen zijn speech opgezegd.
De eerste-jaars die waren vet
En gingen daarom vroeg naar bed.
Bij het cortège waren de kleintjes ook niet zoet,
Een flinke student sloeg een agent op zijn snoet.
Zij hebben hem de heele avond laten brommen
Wat zou daar wel van kommen?
Hierna uit hun roes ontwaakt,
Werd alle luidruchtigheid gestaakt.
? Diës-Comedie ?
Eetje stoeide toen met Croockewit
Waarover Tjos een uur te l . . . . . zit.
Het was lang geen winterkost.
Eerste-jaars blijven altijd eerste-jaars,
maar van het jaar . . . . . ! ?

Vereenigingsleven.

LOUIS COUPERUS voor het A. N. V.

Voor de samenwerkende Studenten- en Burgerafdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond alhier, zal de heer Louis Couperus **Vrijdag den 26 Maart** om 8 uur 's avonds in de Stads Doelen eene voordracht houden.

Het is inderdaad een zeer heugelijk feit dat deze groote schrijver bereid gevonden is, in Delft te komen spreken.

Het bestuur verwacht dan ook, dat de studenten door eene groote opkomst zorg zullen dragen dat den heer Couperus eene waardige ontvangst te beurt valle.

Kaarten voor niet-leden tegen f 0,50 te verkrijgen bij den heer C. J. van Doorne, Hypolitusbuurt 19, en aan het buffet der Societeit Phoenix. Ook zullen kaarten voor den aanvang der voordracht aan den ingang der zaal te bekomen zijn.

HET BESTUUR.

Sjneuntojounselskip Frisia.

Sjneuntojoun wier 't gearkomste by berntsje Bouwe. Hy wennet in den Haag fensels, mar Frisia wol neat utstean hawwe mei al det rju eabele en heechberne spul en derom hawwe wy us gleske dronken en piepke rookt by Duyser, de reade baai wier der pirimidale en de aien sêft — Ômke Wopke hat an meistrider foun. —

De Protter, grouwe Bettus en de Struner wierne ungetiders. De jonge protter hie syn bek altied iepen; liek as woast hawwe wy 'm volproppe, sadat hy 't mei de finger bediepje koe. Neidat 't ieten dien wier moast de wite graaf komme; oars hie hy niks as minsken pottretjerje kinnen, when de grouwe hie an tige oprêddery sin.

De foarsitter,

MATTEN MAAS.

De vakvereeniging en de werkstaking.

(Slot).

In het vorige nummer heb ik het een en ander verteld over het ontstaan en het doel van de burgergilden en van de handwerkersgilden. Tevens wees ik er op, dat er tijdens den bloei van die soort gilden nog geen arbeidersstand bestond. Iedereen werkte zelfstandig en werd in niet al te langen tijd meester.

Naarmate de vooruitgang der nijverheid echter vorderde, gaf ze gelegenheid tot het vergrooten van kapitaal en werd een uitgebreidere industrie noodzakelijk. Er ontstond behoefte aan nieuwe arbeidskrachten. Zodoende kwamen de hoorigen in grooten getale naar de steden. Met iederen nieuwen arbeider ontstond echter in de toekomst misschien een nieuwe concurrent. De entrees van de gilden werden daarom verhoogd. Men verlangde op het vasteland een meestal duur meesterstuk en bovendien werd de familie der gildenleden voorgetrokken. Allerlei middelen werden gebezigd om nieuwe leden te weren, zoo werd b.v. de eisch dat iemands eer en deugd onaangetaast moest zijn, geheel misbruikt. Verder werden groote categorieën menschen van het lidmaatschap uitgesloten, zooals de zonen der boeren.

Aldus werd de groote idee van vereeniging en solidariteit verdrongen door een kleinen, egoïstischen geest van eigenbelang en kapitaalvorming. Zelfs gingen rijkere handwerkslui zich afzonderen in aparte gilden. Deze bevoorreedden zich zelf ten koste van het geheele publiek.

Het blijkt dus, dat een zeer groot aantal werklieden verhinderd werden zich op den duur als meester te vestigen.

Deze menschen nu, werden de arbeiders, toen gezellen genaamd. Sedert het midden der veertiende eeuw veranderen dan ook de statuten der gilden. Er werden bepalingen omtrent de gezellen in opgenomen. Een voornaam punt was natuurlijk de beslechting van twisten tusschen meester en gezel, over het nakomen van beider verplichtingen tegenover elkaar. De meester, die zijn gezel niet op tijd diens loon betaalde, werd hiertoe door het bestuur van het gilde gedwongen. Omgekeerd kon de gezel, die zijne verplichtingen niet nakwam, nergens meer werk krijgen, voor hij een zekere genoegdoening had gegeven.

De veranderde toestand bracht met zich mede, dat nu ook de gezellen zich vereenigden. Ze namen de meester-gilden als voorbeeld en ze ontstonden dan ook met medewerking en onder goedkeuring van de meesters.

Een eigenaardige straf, die somtijds door de gezellen ten opzichte van de meesters werd ingevoerd, is dat de namen van hen, die zich onwaardig hadden gedragen, werden ingeschreven in een register. Den aldus gebrandmerkten meester, werd het werk dadelijk door de gezellen opgezegd. Niemand nam dienst bij hem, alvorens hij voor zijn wandaad had geboet.

Dit was dus een eerste phase van werkstaking. Deze werd later ook gebruikt in andere gevallen, b.v. wanneer de meester volgens het oordeel der gezellen niet eerlijk tegenover hen was, of wel hen in hun eer krenkte. Zulke stakingen hebben tegen het eind van de 18^e eeuw aanleiding gegeven tot algeheele onderdrukking van hunne vereenigingen.

Het handwerk en daarmee de gilden verloren bovendien meer en meer hun belangrijke plaats van vroeger. De grootere, geheel veranderde industrie, deed nieuwe centra ontstaan, die niet meer door de gilden gebonden waren. De natuurlijke gang van zaken was niet te veranderen en de gilden maakten zich slechts belachelijk indien ze dit toch beproefden. In de meeste landen stierven de gilden langzaam af. In Frankrijk werd er in den beruchten nacht van 4 Augustus 1789 een einde aan gemaakt.

Tot zoover de geschiedenis. Slechts dient nog vermeld dat langen tijd een vereenigingsverbod bestaan heeft. Eerst in de tweede helft van de 19^e eeuw is men overal gaan inzien dat de vakvereenigingen een natuurlijk gevolg zijn van de ontwikkeling van handel en industrie. Sindsdien zijn dan ook de betreffende artikelen uit de wetten gelicht en is het ontstaan van arbeidersvereenigingen weer mogelijk geworden. Het nauwe verband tusschen de meestergilden en de gezellenvereenigingen enerzijds en de tegenwoordige vakvereeniging anderzijds ligt zeer voor de hand. Uit de de geschiedenis van de eersten zijn vele regels voor laatstgenoemde af te leiden.

De vraag is thans echter, hoe ver kan de vakvereeniging gaan? Zou het mogelijk zijn, dat zij bereikt, dat aan haar de regeling van de arbeidskrachten in zeker bedrijf komt. m.a.w. dat iemand, die bij de vakvereeniging niet is aangesloten, het betreffende ambacht niet uit kan oefenen. Wel bestond deze laatste bepaling bij de meestergilden, maar dan met het doel het ambacht op een hoog peil te houden: te zorgen voor goede werktuigen, enz. De meesters bleven toch altijd in hun productie vrij. Ze konden, al naar bekwaamheid, zelfstandig meer of minder verdienen. Bij de vakvereeniging zouden de leden, indien er zoo'n bepaling ontstond, geheel afhankelijk worden en ook allen gelijk. Ze zouden dan volgens rooster aan het werk komen en het loon zou feitelijk door het vereenigingsbestuur bepaald worden. De geschiedenis leert niet of deze toestand practisch mogelijk zou blijken te zijn. Er kunnen zich, omtrent een dergelijke verhouding allerlei vragen voordoen zoo b.v.: In hoeverre zullen de werkgevers afhankelijk zijn van de arbeidersvereenigingen?

Zou het mogelijk zijn, dat de vereeniging de belangen van alle arbeiders in een vak gelijkelijk behartigt?

Zou het in dienst komen volgens rooster, dus zonder persoonlijke capaciteiten, de energie niet verslappen?

Moet de werkgever gedwongen worden de aan te wijzen arbeidskrachten aan te nemen en in dienst te houden?

Kortom er zijn allerlei vragen, die zeer de moeite waard zijn, ze eens voor zich te bekijken. De opvattingen er over loopen natuurlijk zeer uiteen. Het schijnt wel, dat de vakvereenigingen er langzamerhand heen stuwen, gedaan te krijgen, dat slechts hunne leden als werklieden erkend worden. Verschillende redenen van staking wijzen hierop. Ik hoop, dat voor hen, die zich voor de oplossing van deze hoogst belangrijke zaak interesseeren, het door mij gegeven geschiedkundige verhaal van eenige waarde is.

M. E.

Gedachten en Gedichten.

Zomer-weelde.

Annie stond bij het boothuis, leunend op een roeispaan; Dolf en Tinus-de-tuinman brachten de boot buiten. Zij keek er naar: Dolf's lenig sterke gestalte — zijn bruine, gespierde armen, die het vaartuig torschten.

Langzaam neerlaten in het water, dat plassend opspatte.

Een frisch koeltje woei over den stroom. De struiken aan den kant ruischten, wind-bewogen.

Er was klatering van fel zonlicht, breed glanzend over het watervlak, dat in even-rimpelen, goudelend plooid. Aan den strak-effen blauwen hemel dreef een enkel witvlokkig wolkje.

Het vlakke land lag hel in zonnebrand. —

Ver weg aan den horizon in wazig violet, rezen spitsen van torentjes ijl in de lucht.

Annie stond peinzend — haar oogen volgden droomend een vlinder in zijn vladdertocht boven kleurige bloemen in het groene gras.

„Ziezoo! geef mij die riem ook nog even”, vroeg Dolf, staande in de boot, die wiegelend deinde. Dan, met een sprong, stond hij weer aan den kant.

„Als jij er nu maar eerst ingaat —, dan zet ik af.” —

Annie stapte voorzichtig in de boot, ging op de breede bank zitten met rieten leuning; haar slanke voetjes naast elkaar op smalle plankje. — Zij liet de stuurtouwen spelend door haar vingers glijden.

„Klaar?”, vroeg Dolf. Toen hij gezeten was duwde hij met den eenen riem af. De golfjes klotsten langs de boorden.

De eene hand strijkend, de andere trekkend, bracht hij de boot in het midden van den stroom; roeide dan verder met kalmen gelijkmatigen slag.

Annie lette schijnbaar aandachtig op het roer; maar in haar binnenste zong een blijde jubeling om ongekende weelde; De zon, de warmte en het licht; de kleurenrijen der bloemen aan den kant; metaalglanzende libellen, die boven het water vlogen; en brommend gonzen van een hommel. —

Dolf keek naar haar, zooals ze daar zat in wit japonnetje; het hoofdje lachend over den rand der boot gebogen; haar haren goudglanzend in het licht; haar bovenlijf in teere lijning voorovergebogen; — de blanke hals waarop smalgouden kettinkje brandschitterde; in haar fijne vingertjes de stuurtouwen; en haar slanke armen zacht-rose onder dunne tule, die de wind luchtig wapperen deed. Toen — zag ze hem aan. Ze voelde zijn blik diep in haar oogen; en blozend boog ze het kopje omlaag, zich verschuilend onder haar grooten linnen hoed.

Hij liet de riemen langs zij glippen.

„Annie”, zei hij zacht. Dan nam hij haar handje in de zijne.

„Dolf”, fluisterde zij; en het hoofdje met de mooie, diepe oogen angst-blij tot hem opheffend, zag ze hem lang aan.

„Kom je hier bij mij zitten?”, vroeg hij, „hier op dit kussen?”

Zij knikte, ging aan zijn voeten zitten.

Dolf sloeg zijn arm om haar schouder, hield haar handje vast. „Zit je zoo gemakkelijk? Leun maar tegen mij aan.” —

Toen zwegen beiden; ze keken elkaar aan, in heerlijk doorleven van het geluk, dat nu gekomen was.

„Wist je — —?” vroeg hij.

„Ja”, antwoordde zij zacht.

„O! Annie, Annie! ik ben nu zoo gelukkig. Ik hou zoo heel, heel veel van jou.” —

„Dolf, ik heb er zoo naar verlangd, naar dit — —.”

Hij boog zich over haar, drukte een langen innigen kus op haar lippen, en streelde haar zijig-blonde haar.

„Zul je altijd, altijd van mij blijven houden?”

„Altijd — —.”

De boot gleed langzaam voort over het glanzende water. Aan den kant stonden koeien te grazen; een enkele hief den kop op, keek met dommen blik naar het vaartuig, dat voorbij dreef.

Het water kabbelde tegen den boeg.

In de boomen — en hoog in de hel-blauwe lucht was gekwetter en getierelie van vogels; over het water gonsden insecten,

't Zachte ruischen van den wind; de geuren der bloemen; het schitterende goud-licht, dat was over alle dingen, — — —

De wijde, wijde stilte.

Voor . . . .

Wat wonder deed het Lot, bij 't vluchtige ontmoeten . . . .

Maar was niet snel ik klaar U te begroeten

en mijn herkenning vlug, als blijk welhaast van weten?

Want, ja, het was gezocht, op goed geluk,

ten spijt van weg U weten, van waar ik ging.

En toch drong in mijn hart, nog achter dichte deur,

bij belgeklank het weten, dat Gij daar langs mij reedt.

En 't vreugdige weten werd blij waar . . . .

Mijn groet, Uw na-mij-staren, was alles later-daad

in droom, bij 't ware van mijn zielsbeleven.

Het was zoo schoon als gij, mijn weten als Uw wezen!

M. D. M.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 MAART 1915. No. 23.

Vriendschapseinde.

De lamp op de tafel spreidde intiem licht op het roodpluche kleed.

De stilte, niet-verbroken.

Slechts het flauw en traag getik van 't uurwerk op den schoorsteenmantel.

Wij zaten aan de tafel, naast elkaar. Zijn hand lag in de mijne: zijn kleine kinderhand in mijn groote, forse.

Ik voelde het oogenblik gekomen; er was angst in mij, omdat ik wist, dat ik hem verloren had. En de stilte durfde ik niet te breken met de ruwheid van mijn stem.

Hij sprak het eerst; langzaam zijn oogen, die droomden voor zich uit, opheffend, tot zijn blik lag in den mijne en ik de aanraking voelde van zijn ziel... toen zeide hij:

„Ik heb gevoeld ook, dat het anders is geworden; vroeger was ik er trotsch op, dat ik zooveel van jou hield en jij van mij —, dat is nu niet meer zoo. 't Is wel heel anders als toen.”

En ik: „Ik ben ook veranderd, ik ben nu weer zooals ik vroeger was, voor ik jou meer leerde kennen.”

Dan was er weer een stilte. En ik dacht, ik dacht —.

Alles zag ik voor me, zooals het gebeuren zou.

Na een wijle sprak hij: „Hoezoo, veranderd?”

Toen trok ik zijn hoofd heel dicht naar mij toe, en streelde zijn haar, dat kastanjebruin was en in breede lok over zijn voorhoofd hing.

„Misschien, dat je het wel gemerkt hebt, in 't begin, hoe ik dacht over dit leven. Vroeger, voor ik jou leerde kennen, heb ik nooit geloofd aan een geluk in dit leven. Ik kon wel genieten van iets moois, maar achter dit genieten was toch altijd diep in mij het bewustzijn, dat alles hier op aarde zoo erg onbelangrijk is. Ik zocht een geluk, dat niet was van deze wereld, ik streefde naar vergeestelijking, en soms — verlangde ik naar den dood. Toen kwam jij. Jij was als een zonnekind, zoo blij, zoo licht gaande door het leven. Er was als een lichtgloed om je heen. En ik hield van je —. Toen heb jij me doen zien, dat er ook is een ander geluk, een geluk in dit leven. Ik heb den gouden jubellach gehoord, en een rilling ging er door mijn bloed. Jij maakte me gelukkig, jij alleen. Nu — is dat voorbij. Nu zal er niets meer zijn dan droefenis. Ik geloof niet meer aan een geluk in dit leven. Ik ben weer een verachter geworden van al het aardse. Alles wat de menschen doen wordt klein en onbelangrijk voor mij —. Het kan nooit meer anders worden, dat voel ik. Het is nu zoo leeg —.”

Hij vleide zich dicht tegen mij aan en fluisterde:

„Kan ik dan niets meer voor je zijn. Ik wou je toch zoo graag helpen.”

„Nee”, antwoordde ik, „maar dat is niet erg.”

Ik geloofde zelf niet wat ik zei; ik voelde, dat het wel erg was, dat dit het ergste was — dat ik het nooit zou kunnen dragen.

Toen dacht ik aan een wandeling, die wij eens maakten door een zomersch bosch, met veel zon op kleine paadjes, — en wat hij mij toen verteld had.

„Vindt je mij niet erg belachelijk, zooals ik nu ben, zoo'n wereldverachter? Je moet mij nu wel erg overdreven vinden; tenminste, jij hebt mij eens verteld, dat je de menschen in de Middeleeuwen zoo dwaas vond, omdat ze zoo weinig hechtten aan dit leven; ik ben net als die menschen.”

„In ieder geval vind ik jou niet overdreven”, zei hij zacht.

Dan was er een wijle van stilte weer —.

„Ik zal me wel erg eenzaam voelen.”

„Ja —.” Hij streek zacht over mijn hand.

Toen plotseling voelde ik, dat de herinnering aan wat voorbij was altijd bij mij zou zijn; en ik staarde voor mij uit, de handen gevouwen. En alles zag ik voor me: de heerlijke zomerdagen, vol licht en blijheid; en ik besefte, dat mijn geluk was geweest een zomerdroom, die van mij week, nu de herfst aanbrak.

Hij zag me aan met zijn zachte, trouwe oogen.

„Weet je”, zei ik, „ik zou je nog wel een keer een zoen willen geven, voor 't laatst —.”

Hij legde zijn armen om mijn hals. En ik talmde, omdat ik wist dat dit het laatste was. Toen drukte ik zacht een kus op zijn mond, en ik was zeer droevig te moede. Ik voelde zijn lippen op mijn voorhoofd — — —, en bleef stil rusten tegen hem aan.

Châlet du Tilleul, October 1914.

ROB.

Tooneel.

Amoureuse,

van GEORGES DE PORTO-RICHE, bij die Haghe-Spelers.

Voor een uitverkochte zaal ging Zaterdag 20 Maart j.l. bij die Haghe-Spelers de première van „Amoureuse”, een spel van temperamenten.

Etienne Fériaud (Verkade) gefortuneerd dokter, directeur van een door hem gesticht ziekenhuis, zelf in de veertig, is gehuwd met een meisje, achttien jaar jonger dan hij, jong, levenslustig, maar — voor alles — dól verliefd op haar man, dien zij met haar overdreven aanhaligheden tot razernij dreigt te brengen.

Toeschouwer van hun liefkozingen en coquetterieën is Pascal Delannoy, een vroeger door haar afgewezen huwelijks-candidaat, thans de vriend van den huize.

Het eerste bedrijf geeft de schier tot waanzin groeiende ergernis van Fériaud die, na eerst er door gevlod te zijn geweest, na ruim acht jaar genoeg begint te krijgen van de hem voortdurend opgedrongen aanhankelijkheid zijner Hetaere-Vrouw. Fériaud heeft spijt van veel dat hij ter wille van haar verzuimde en het tweede bedrijf, meesterlijk van dialoog, geeft ons de kibbelpartijen van de echtlieden, meestal om dingen van niets, wrang van realisme. Dit tooneel is een meesterstuk; het katjesspel van de tot liefde geschapen en daarvoor alléén levende Germaine is aan mevrouw Enny Vreede ten volle toevertrouwd.

Moe, uitgeput en overprikkeld, is Fériaud besloten tot het uiterste; hij zal zijn vrouw verlaten en op dit psychologisch belangrijke moment verschijnt Delannoy, die Germaine aldoor in stilte is blijven aanbidden.

De rijpe vrucht valt hem in den schoot; het wordt hem overigens niet moeilijk gemaakt; Fériaud, zeker van Germaines blijvende liefde, roept hem toe: „Jij hebt altijd mijn vrouw willen hebben, neem haar, ik geef je haar.” Deze scène is subliem om de zichzelf verblindende ijdelheid van den echtgenoot; als het bedrog heeft plaats gehad, gelooft hij het eenvoudig niet.

Dat hij — wel is waar na veel geharrewar — na haar eerst de deur te hebben gewezen, Germaine aan het slot van het derde bedrijf weer als zijn vrouw tot zich neemt, is een zwakheid die ik hem niet vergeven kan; wie onder dergelijke omstandigheden met een vrouw als Germaine herbegint, is of een dwaas-verliefde gek, of een halfgod, en in beide gevallen een onherroepelijk verloren man. Trouwens, hoe er ná het bedrog getracht wordt om de scherven van het gebroken geluk zoo goed mogelijk aan elkaar te lijmen tot een dragelijk geheel, interesseert ons maar matig.

Hoofdzaak is en blijft het tweede bedrijf; en daarin waren de drie hoofdfiguren — ook Cor Ruys in de weinig aanlokkelijke en minnobele rol van „amant d'une femme mariée” — m. i. *) schitterend van uitbeelding.

Delft, 20/21—3—1915.

VAN ERR.

*) Noot van den schrijver. *Mijns* inziens, want sinds ik deze bespreking schreef, kwamen mij talloze kritieken onder de oogen, waarin het tegendeel betoogd wordt. Echter acht ik de opvatting van de Haghe-Spelers de eenig juiste, waar de Porto-Riche in zijn titel zèlf de klemtoon legt op het speciaal-amoureuse in Germaine. Dat Verkade, als naar gewoonte, weinig rolvast was, behoeft nauwelijks vermelding. Dit wordt trouwens op den duur wel beter.

VAN ERR.

Muziek.

Bach en de Matthäus-Passion. *)

Dit meesterwerk van den grooten toondichter is geschreven op het Evangelie van Matthäus van Hoofdstuk 26 en 27 af. De eerste uitvoering vond plaats in de Thomas Kerk

*) Uitvoeringen hebben plaats (voor zoover reeds bekend) te Amsterdam op 27 en 28 Maart en te Den Haag op 29 en 30 Maart.

te Leipzig, op den 15^{en} April 1721; tot het einde van de 18^e eeuw werd de Passion door de opvolgers van Bach, die cantor aan genoemde kerk was, vrij geregeld uitgevoerd. Wat de reden is, waarom het werk gedurende jaren niet meer ten gehore werd gegeven, is niet geheel en al bekend, waarschijnlijk werd het door zijn tijdgenooten niet begrepen. Het is wel eigenaardig, dat groote werken vroeger door de menschen niet begrepen werden.

Bekend is, dat graaf Esterharg, aan wien Beethoven zijn „Missa Solemnis” opdroeg, na de eerste uitvoering bijgewoond te hebben, de volgende woorden uitte: „Maar mijn beste Beethoven, wat hebt ge me daar nu weer gemaakt.”

Het klinkt bijna ongelooflijk voor ons, dat dit werk op dusdanige wijze becritiseerd werd. Zoo ook met de Matthäus-Passion, die in het vergeetboek dreigde te geraken, totdat Felix Mendelssohn Bartholdy in Maart 1829 het werk weer deed uitvoeren. Sedert gaat geen jaar voorbij, zonder dat men dit standaardwerk ziet aangekondigd. En terecht, slechts het herhaalde aanhooren stelt ons in staat de overtalrijke schoonheden van de Matthäus-Passion ten volle te waardeeren en te begrijpen.

De woorden, die niet in het Evangelie van Matthäus voorkomen, zijn van Christian Friedrich Heinrici. Volgens Spitta heeft Bach aan dezen arbeid zeer veel bijgedragen; in ieder geval is het zeker, dat hij bij de samenstelling de leidende gedachte heeft gehad.

Bach heeft de Passion geschreven voor twee koren, twee orkesten (zonder het koper en het slagwerk) en twee orgels en algemeen wordt nog verondersteld dat, tijdens het leven van Bach de twee koren, orkesten en orgels niet, zooals nu tezamen gevoegd werden, maar op twee verschillende plaatsen van de kerk werden opgesteld. Men moet daarbij niet vergeten, dat toentertijd de uitvoering van de Passion in zekeren zin deel uitmaakte van de godsdienstoefening. In latere tijden is dit natuurlijk geheel veranderd. Zooals reeds gezegd, wordt het vocale gedeelte der Passion vervuld door twee koren, n.l.: „die Gläubigen” en „die Töchter Lion”, die dus m.a.w. het volk van het Heilige Land voorstellen. Verder zijn er 5 solostemmen: een Sopraan, een Alt, een Tenor, (Evangelist) en 2 Basstemmen (waarvan één de Christuspartij vervult). De Evangelist is als het ware de verteller en eenigszins te vergelijken met den bode uit een klassiek drama. Hij vertelt ons wat er voorvalt en bereidt dengene die spreken gaat, voor.

Bijv.:

Pilatus: „Welchen wollt ihr unter diesen zweien, den ich euch soll losgeben?”

Evangelist: „Sie sprachen:”

Koor: „Barrabam!”

Evangelist: „Pilatus sprach zu ihnen:”

Pilatus: „Was soll ich denn machen mit Jesu, von dem gesagt wird er sei Christus?”

Evangelist: Sie sprachen Alle:”

Koor: „Lass ihn kreuzigen!”

In de begeleiding der aria's spelen de houten blaasinstrumenten een groote rol. Sommigen zijn van oordeel dat het „hoogtepunt” van tekst samengaat met het „hoogtepunt” van muziek, als men tenminste bij een dergelijk werk, waarbij elke Aria, elk Choral op zichzelf al een kunstwerk is, van een „hoogtepunt” kan spreken. Het zou dan zijn daar, waar het volk uitroept: „Wahrlich, dieser ist Gottes Sohn gewesen.” Dit koor onderscheidt zich wel is waar door een buitengewone schoonheid, doch mijns inziens zoude voor zoo'n hoogtepunt meer in aanmerking komen, daar waar Christus uitroept: „Eli, Eli, lama sabachthani,” (Mein Gott, mein Gott, warum hast du mich verlassen).

Het zij mij nog tenslotte vergund Querido te citeeren.

Hij schrijft in zijn studiën:

„Bach, de groote orgelbouwer, slaat regelrecht zijn trappen naar het heelal en den troon Gods.

Is dát een protestantsche ziel, een ziel geboren uit het schijn-nuchtere, strenge, stroeve en kleurlooze godsgeloof? Kwam uit deze ziel dat wond're geestelijke gewijde drama: de Matthäus-Passie? Zijn hier de gouden schijnselen van een evangelische symboliek gevangen in de kristallen spiegelingen van een klankentempel, die eindeloos zich verheft in vloeiend azuur van 't gansch Heelal?

De Matthäus-Passie is ook daarom de allersublimste verheffing van het oratorium-drama, wijl de lyrische scheppingskracht er niet alleen in staat. Die vloeit in één met de dramatische levensdiepte van Bach's enorm genie, gaat door alle graden van ontroering óver in de geheel vergeestelijkte schoonheid.

In de Matthäus-Passie leeft een dramatische verbeeldingskracht, die zóó zonder omwegen de vergoddelijking van

Jezus en zijn smarte-schoon raakt, dat heel de met wereldschensueele aandoenings-ascese en menschelijk-vertragiseerend lijden van den mythischen Parsifal, er zwak van bouw en innerlijk maakt wordt”.

En verder:

„Dit alles, heel deze Matthäus-tragedie schiep Bach, die machtige stille bouwer, het godskind, dat reus was in zijn ontstellend genie.”

Tot zoover Querido; de lezer zal begrijpen, dat ik hier niets meer aan toe te voegen heb. Alleen dit nog: als ge er toe in de gelegenheid bent, eene uitvoering bij te wonen, verzuim deze dan niet. Mocht ge soms het werk niet in zijn vollen omgang waardeeren, laat u dit dan niet weerhouden het volgende jaar nogmaals te gaan. Hoe meer ge Bach hoort, des te meer kunt ge zijn muziek waardeeren en begrijpen.

C. C. J. DE L'E.

Studiebelangen.

Tentamens 2^e gedeelte Candidaats voor Werktuigkundig Ingenieur.

Na een onderhoud met de betrokken hoogleeraren, betreffende de nieuwe eischen van het Candidaats-examen voor Werktuigkundig Ingenieur 2de gedeelte, kunnen we het volgende meedeelen:

De hoogleeraren Holst, Van Royen en De Vooyz zullen geen tentamen afnemen.

De hoogleeraren Brouwer, Dijkhoorn en Franco nemen tentamen af in de door hen gedoedeerde studievakken. Prof. Franco neemt echter alleen tentamen af aan die kandidaten welke geen locomotief-ontwerp maken.

Namens de Centrale Commissie,
J. WEYLAND, Secretaris.

Technische Hoogeschool.

Afdeeling der Scheikundige Technologie.

De Voorzitter van de Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Scheikundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Juni 1915, zich daartoe schriftelijk moeten aanmelden bij den Secretaris Prof. ALPH. STEGER, Joh. van Oldenbarneveldtlaan 58, 's-Gravenhage, vóór den 1sten Mei.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in de Technische Boekhandel van J. WALTERMAN JR.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 16 Maart 1915, No. 3345, Afdeeling O., is met ingang van 16 Maart 1915 voor het tijdvak der mobilisatie benoemd tot assistent voor de microscopische anatomie aan de Technische Hoogeschool te Delft, Dr. W. H. Arisz.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 23 Maart 1915, No. 3478, Afdeeling O., is met ingang van 1 April 1915 aan G. Burger, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als bediende-instrumentmaker aan het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium der Technische Hoogeschool te Delft.

Mededeelingen.

Verbetering.

In het antwoord van Anonymus aan den heer E. v. G. en „Joe” in het vorige S. W., staat: „Een paradox is een wonderspruit enz.” Men leze: „Een paradox is een wonder-spreuk” enz.

REDACTIE.

Sociaal-Demokratiese Studenten-Club.

Openbare Vergadering op Dinsdag 30 Maart, in de Foyer van Stads Doelen, 's avonds 8 uur.

Spreker: de heer E. H. BEGEMANN, oud-direkteur der Helmondse Machinefabriek.

Onderwerp: „Hoe kunnen wij ons een schitterende toestand voor Nederland's Handel en Industrie scheppen na den oorlog?”

Entree 25 cent.

HET BESTUUR.

Verantwoording van de collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.

Opbrengst van 18 en 19 Maart . . . . . f 13,79.

J. ROTGANS.

Correspondentie.

Rob. — Een uwer inzendingen kwam niet voor plaatsing in aanmerking.

RED.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 26 Maart. Kon. Schouwburg. Ned. Tooneel. „Pro Domo”; 8 uur.

Geb. v. K. en W. Zangavond onder leiding van Arnold Spoel; 8 uur.

Zaterdag 27 Maart. Kon. Schouwburg. Fr. Opera. „Thaïs”; 8 uur.

Zondag 28 Maart. Kon. Schouwburg. Het Tooneel. „Grompie”; 2 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 26 Maart. Gr. Schouwburg. „Jongejuffrouw Josette, m'n vrouw”; 8 uur.

Maandag 29 Maart. Gr. Schouwburg. „Grompie”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

BERICHT.

Bij voldoende deelname zal van het boek van PROF. J. KLOPPER, c.i., een, in zuiver Nederlandsch gestelde, vertaling uitgegeven worden. Zij die met dit plan instemmen worden verzocht hun naamkaartje aan den vertaler te zenden. (1611)

Adres VAN LEEUWENHOEKSINGEL 202.

TE KOOP:

2 doorgewerkte Doeken.

Adres: P. BORSBOOM, Nieuwe Langendijk 26.

Koninklijk
Nationaal Steuncomité.

LOTEN

in de verloting van Kunstwerken en Kunstvoorwerpen die nu in 's GRAVENHAGE worden tentoongesteld, zijn verkrijgbaar bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, aan het Bureau van dit Blad KOORNMARKT 62, en bij de boekhandelaren W. D. MEINEMA, Hypolitusbuurt en J. VIS Jr., Oude Kerkstraat.

Prijs Een gulden per stuk.

De trekking van de prijzen zal plaats hebben na de sluiting der tentoonstelling.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

INTEEKENBILLET.

De ondergeteekende abonneert zich hiermede vanaf No. 1 van den 18^{den} jaargang op het STUDENTEN-WEEKBLAD. Hij verzoekt verder gratis toezending van het Diës-nummer en van alle nog verschijnende nummers van dezen jaargang.

Naam.
Duidelijk invullen.

Adres.

Heden verscheen:

DE WAPENS NEER!

EEN LEVENSGESCHIEDENIS

Roman door
Baronesse Bertha von Suttner

in nieuwe vertaling van de bekende
letterkundige A. van Gogh-Kaulbach

2 deelen, te zamen groot 650 bladzijden, per deel f 0.85

Ook verkrijgbaar in 2 keurige prachtbanden met goudsnede per deel f 1.20

Dit werk zal vooral in deze tijden algemeene belangstelling wekken. Het is de eerste **goede Nederlandsche** uitgaaf welke hiervan verscheen. Het merkwaardige van dezen boeiend geschreven roman is, dat men zoo herhaaldelijk getroffen wordt door de groote overeenkomst der toestanden die hierin geschilderd worden, met die van den tegenwoordigen tijd. Het diep tragische van den roman doet ons nadenken en den oorlog verafschuwen.

Daar de uitgever een **groot** debiet verwacht, heeft hij den prijs van dit boek, groot **650** bladzijden, zeer billijk kunnen stellen. Zeker zult U er prijs op stellen dit boek in Uw bezit te hebben.

Aan den
Uitgever van het Studenten Weekblad.

DELFT.

Vertegenwoordiger van Londensche Kleermakersfirma
LEVERT:

Sportpakken vanechte Harristweed f 23 en f 27,50

Colbertcostumes . . . . . f 23 en f 27,50

: ALLES NAAR MAAT. :

Passen en afwerking gegarandeerd.

Brieven onder No. 6987, Bureau van dit Blad.

TIP TOP, Brabantsche Turfmarkt 65.

Van af heden verkrijgbaar alle soorten platen, zooals:

Imperial, Wellington, Gem Victoria,
ENZ, ENZ.

Uitsluitend bij mij verkrijgbaar de beroemde LEONAR
PAPIEREN, in alle soorten en maten.

Vraagt onze TIP TOP-Ontwikkelaar.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners. Levering van Schotels.

1 portie NASSI-GORENG f 0,50.

1 JACHTSCHOTEL. . . f 0,50.

DINERS . . . . . vanaf f 0,60.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.